

valg, dog ikke have nogen bindende Charakter, saa forekommer det mig naturligt, og det synes mig endog saa ligesvem at følge af den Bestemmelse, at Indfødsret kun meddeles ved Lov, at vi i hvert enkelt Tilfælde tage Personerne i Betragtning for at see, om Tilfældene ere af den Natur, at Indfødsret bør meddeles de Bedkommende. Jeg skjønner saaledes ikke, at Betingelsen med Hensyn til de 15 Aars Ophold bør fastholdes saa bestemt, at ikke andre Hensyn skulde kunne opveie Manglen deraf, og jeg skal derfor bede den høitærede sidste Taler, om han ikke, naar Ansøgningen fra den af mig omtalte Mand kan foreligge for os, atter vil tage under velvillig Overveielse, om der dog ikke med Hensyn til ham kunde være Opfordring til at gjøre en Undtagelse.

Madvig: Naar jeg ikke var bange for, at det kunde synes nærgaaende, saa vilde jeg sige, at det vilde være meget betænkeligt, om Medlemmer af de forskjellige Communalbestyrelser her vilde tage sig særlig af dem, som de have indstillet til at opnaae Indfødsret. Det er meget bedre at følge visse almindelige Regler, der ikke ere for strenge. Eigeoverfor min Uttring om, at man kun burde gjøre Undtagelser for Fortjenesten, har det ærede Medlem fremhævet, at den kunne ikke Mange erhverve sig. Nei, det er rigtigt, men derfor skal der heller ikke gjøres Undtagelser for Mange. Alle Andre skulde behandles efter en læmpelig Regel, og, naar Ministeren, har fulgt en saadan Regel, der forøvrigt ganske vist ikke er opstillet i nogen Lov, da skulde vi ikke bringe Ministeren i Forlegenhed ved at sige: „den vilde vi ikke overholde“, saaledes at Ministeren bliver nødt til at begynde forfra. Det ærede Medlem har her gjort opmærksom paa En, som han kjender; men der kan jo være 10 Andre, som ere i samme Tilfælde, og vi maatte altsaa enten opfordre Ministeren til at foretage en ny Revision af de indkomne Ansøgninger, eller vi maatte i en Sag som denne optræde mod Ministeren og gjøre Ændringer, efterat Regjeringen har sluttet sig til, hvad vi selv tidligere synes at have anseet for rigtigt. Det er blot det, jeg gjør gjældende, at man

ved en saadan Sags Behandling, hvor det dreier sig om ganske ordinære Tilfælde ikke let bør gjøre Undtagelser.

Jessen: Det forekommer mig, at det netop er ønskeligt, at Enhver, der kjender til de Personer eller til de Sager, om hvilke der fremkommer Forslag her i Rigsdagen, og som har særlig Interesse for den paagjældende Person eller Sag, søger at gjøre det ud af Sagen, som han anseer for rigtigst. Jeg veed iøvrigt ikke, hvilke andre Personer der mulig foruden den af mig omtalte Mand og selve de i Lovforslaget optagne Personer har indgivet Ansøgninger om Indfødsret, men jeg antager, at der er andre Medlemmer, som kjende saadanne andre Ansøgere. Det maa dog vel erindres, at den hele Afgjørelse af Indfødsretssager netop ikke ligger hos Regjeringen, men hos den lovgivende Magt, hvoraf Regjeringen kun er den ene Factor, og det forekommer mig derfor, at der er stor Opfordring for Rigsdagen til, uafhængig af Regjeringen, selv at tage disse Sager for og fra sit Standpunkt at bedømme, hvilke Personer der kan være værdige til at faae Indfødsret meddeelt og hvilke ikke.

Indenrigsministeren: Den ærede Landssthingsmand her ligeoverfor (Tobiesen) har gjort opmærksom paa, at to af de i Lovforslaget opførte Personer ere anførte med dobbelte Navne. Dette er ligesvem Følge af, at disse Personer i det daglige Liv kaldes snart med det ene og snart med det andet Navn; hvad navnlig den sidste af dem angaaer, nemlig Svend Olsen eller Svend Olsen Hovland, da er det jo bekendt nok, at Personer fra Landet i det Hele og særlig fra Landshodistricterne i Norge og Everig ofte føre to Navne. Ministeriet har holdt sig til de Benaevnelser, som ere brugte i de indkomne Ansøgninger om Indfødsrets Meddelelse, og som ere gjentagne af de Autoriteter, som have udtalt sig om disse Ansøgninger, og jeg seer heller ikke, at de Paagjældende ret vel kunne være tjente med at faae Indfødsret meddeelt under et andet Navn end det, hvorunder de hidtil have gaaet. Forsaavidt man imidlertid